

На цій землі жили ми споконвік

Дмитро Павличко

На цій землі жили ми споконвік,
Лише обличчя змінювали трохи.
(Так змінює своє русло потік,
Але вода клекоче крізь епохи
Одна і та ж!) Одна і та ж душа
Вела мене то під варязькі шатра
(Там танець твій у люстрі палаша
Виблискував і пригасав, як ватра),
То під мечетей вилинялий крик
(Там ти — в петлі, а може — і в намисті:
Хан ластився до тебе, мов арик,
Свої дари приносячи нечисті),
То під готичних знаків нагаї
(Там ти ридала, нездоланна й горда,
Там вигоріли кісники твої
В сивинах, як в огні знамен когорта).
Я пізнаю тебе. Ти наче птах.
Нічого не лишилося з полону...
Лише в сльозі, що згасла на вустах,
Я вчув далінь палаючу й солону.